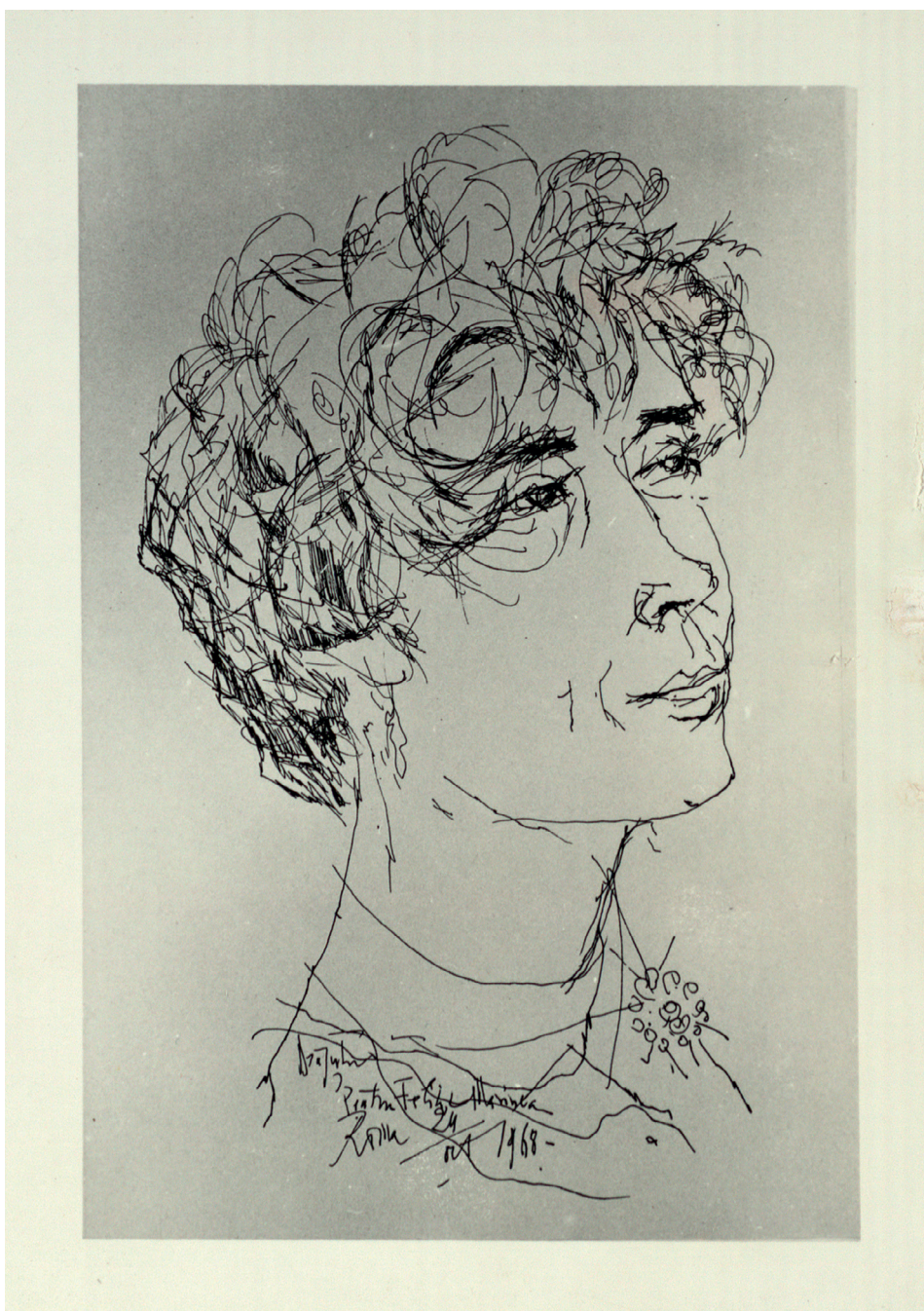

FELICIA MARINCA (1928-2012)

Scriitoare și pictoriță

- 85 de ani de la naștere -

Felicia Marincea văzută de Eugen Drăguțescu (tuș în peniță, Roma, 1968)

REPERE biografice, literare și artistice esențiale:

Felicia Marinca văzută de ea însăși

1928, 17 decembrie – se naște în Bicazul Ardelean (jud. Neamț), ca al șaselea copil (din doisprezece) al lui Aurel Crișan, inginer geometru (Politehnica imperială din Viena) cu preocupări literare (poet, prozator) și al Ecaterinei (n. Rogin), ambii, participanți activi în Primul Război Mondial.

1946 – debut poetic în paginile revistei Liceului de fete din Vatra Dornei

1946-1948 – lecții de desen și pictură cu Teodor Varahil Moraru (fost student și colaborator al marelui Nicolae Tonitza la realizarea frescelor de la Schitul Durău). Peste ani, își va îmbogăți teoria și practica artistică în atelierul unei prietene ilustre: sculptorița Milița Petrașcu

1954 – se căsătorește cu **Ion Marinca** (1927-2003), jurnalist de radio și prozator

1955 – absolvă Facultatea de Filosofie, secția Ziaristică și, în **1963**, Facultatea de Filologie

1955-1956 – redactor la „Gazeta învățământului”

1956-1960 – profesor la Liceul „Elena Cuza” și redactor la ziarul „Înainte” din Craiova, oraș în care soțul îndeplinea funcția de director al postului regional de radio

1960-1970 – redactor principal la Editura pentru Literatură, aflată sub directoratul lui Mihai Șora. Colaborează susținut cu poezie la revistele din țară („Contemporanul”, „Gazeta literară”, „Steaua”, „Transilvania”, „Tribuna”) și din străinătate (Italia, Franța)

1964 – începe o colaborare de peste patru decenii și cu Radiodifuziunea Română

1967 – debut editorial cu placheta *Freamăt*, prefată de Al. Philippide

1970-1975 – lector principal II la Editura Albatros (director: Petre Ghelmez)

1975 – din motive cu substrat politic, i se reziliază contractul cu Editura Albatros și, până în **1986** (anul pensionării... legale), i se refuză reîncadrarea „în câmpul muncii”. Scrie, traduce, pictează, dar existența și-o câștigă, de fapt, din colaborarea cu Fondul Plastic al Uniunii Artiștilor Plastici (realizează piese de vestimentație unicat)

1978 – poezia *Eroare* este inclusă în recitalul lirico-muzical *O parte dintr-o pasăre*, susținut de Leopoldina Bălănuță și Anda Călugăreanu, pe scena Teatrului Mic

1984 – prima expoziție personală, la „Hanul cu Tei”, vernisată de Horia Horșia

1990-2011 – își reia activitatea literară „la vedere”, colaborând cu cronici pe varii teme la „Cotidianul”, cu eseistică și memorialistică la „Viața Românească”, cu versuri la „Poesis” etc.

2012, 6 februarie – se stinge din viață, la București, la exact 9 ani după soțul său

A fost: Membru titular al Uniunii Scriitorilor și al Fondului Plastic al UAP (România), precum și Membru activ al Societății Poetilor și Artiștilor din Franța (SPAF).

VOLUME publicate:

Freamăt, versuri, cu o prefață de Al. Philippide, Edit. Pentru Literatură, 1967

Poveste neauzită, proză pentru tineret, Edit. Tineretului, 1968

Fiica lui Ianus, versuri, Edit. Albatros, 1975

Bună ziua, Istorie, versuri, Edit. Eminescu, 1978

O fată imposibilă, roman, Edit. Albatros, 1985

Lacrima incașului, versuri de sertar, Edit. Metropol, 1993

Jurnal absurd, roman, cu o postfață de Ion Bălu, Edit. Punct, 2001

Dimensiunea Timp, note de călătorie, mărturii, cronici, Edit. Paideia, 2007

Pictură – Grafică, 1965-2005, album, Edit. Paideia, 2007

Prietenii mei, versuri pentru copii, cu ilustrațiile autoarei, Edit. Paideia, 2010

Eve CURIE: *Marie Curie – o viață închinată științei, umanismului și păcii* (în orig.: *Madame Curie*, Gallimard, 1938), traducere și prefață, Edit. Politică, 1987

Rămase în manuscris: Periplu liric, versuri; *Sanatoriul doctorului Stewer*, roman SF, scris în 1972-1973, stopat de la publicare; *Literatură și Fenomenologie. Originile operei de artă. Comunicările Colocviului de la Cerisy-la-Salle*, 1986. Traducere și note, în colaborare cu **Constantin CRIȘAN**, al cărui text – *Literatura ca mască a filosofiei* –, rostit în cadrul aceluiași colocviu, încheie volumul; traduceri din autori hispanici și italieni.

EXPOZIȚII personale:

1984 – **București** (Galeriile „Hanul cu Tei”)

1991 – **București** (Sala ARCUB, în cinstea Zilei Naționale a Statului Israel și vernisată în prezența ambasadorului Zwi Mazel)

1991 – **Chasseneuil du Poitou**, Maison du Poète (Franța)

1993 – **București** (Muzeul Literaturii Române)

1996 – **București** (Academia Română)

2008 – **Köln** (Millbrooks Werkstattgalerie), cu titlul: *Mini Art from Dracula's country... Romania*

EXPOZIȚII de grup:

1988 – **București** (Sala Dalles); **Melbourne** (prima expoziție de artă contemporană românească pe teritoriul australian); **Poitiers** (Salonul Internațional de Artă și Poezie)

1997 – **Köln** (Euro-Zentrum)

2004 – **Köln** (Kulturbrücke)

Lucrări în colecții publice și particulare din: Australia, Canada, Cipru, Elveția, Franța, Germania, Grecia, Israel, Serbia, SUA...

PREMII și distincții (selectiv):

1974 – Grand Prix International de Poésie (diplomă și medalie), Valréas – Franța

1985 – Premiul „Ion Creangă” al Academiei Române, pentru romanul antidogmatic *O fată imposibilă*

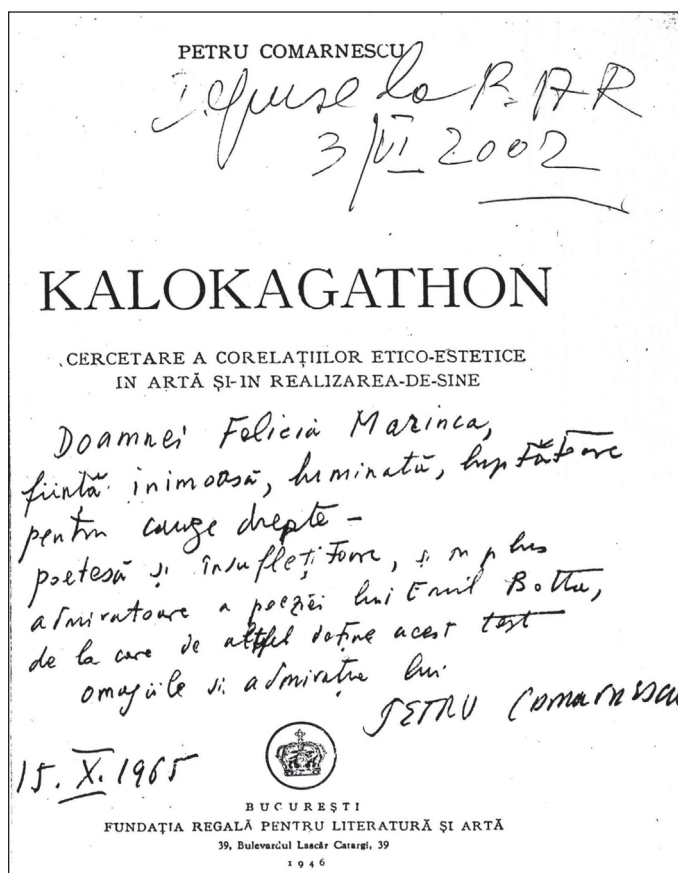
1999 – Premiul „Vitrail francophone” atribuit de Société des Poètes et Artistes de France, regiunea Champagne

2004 – „Great Women of the XXist Century” al American Biographical Institute

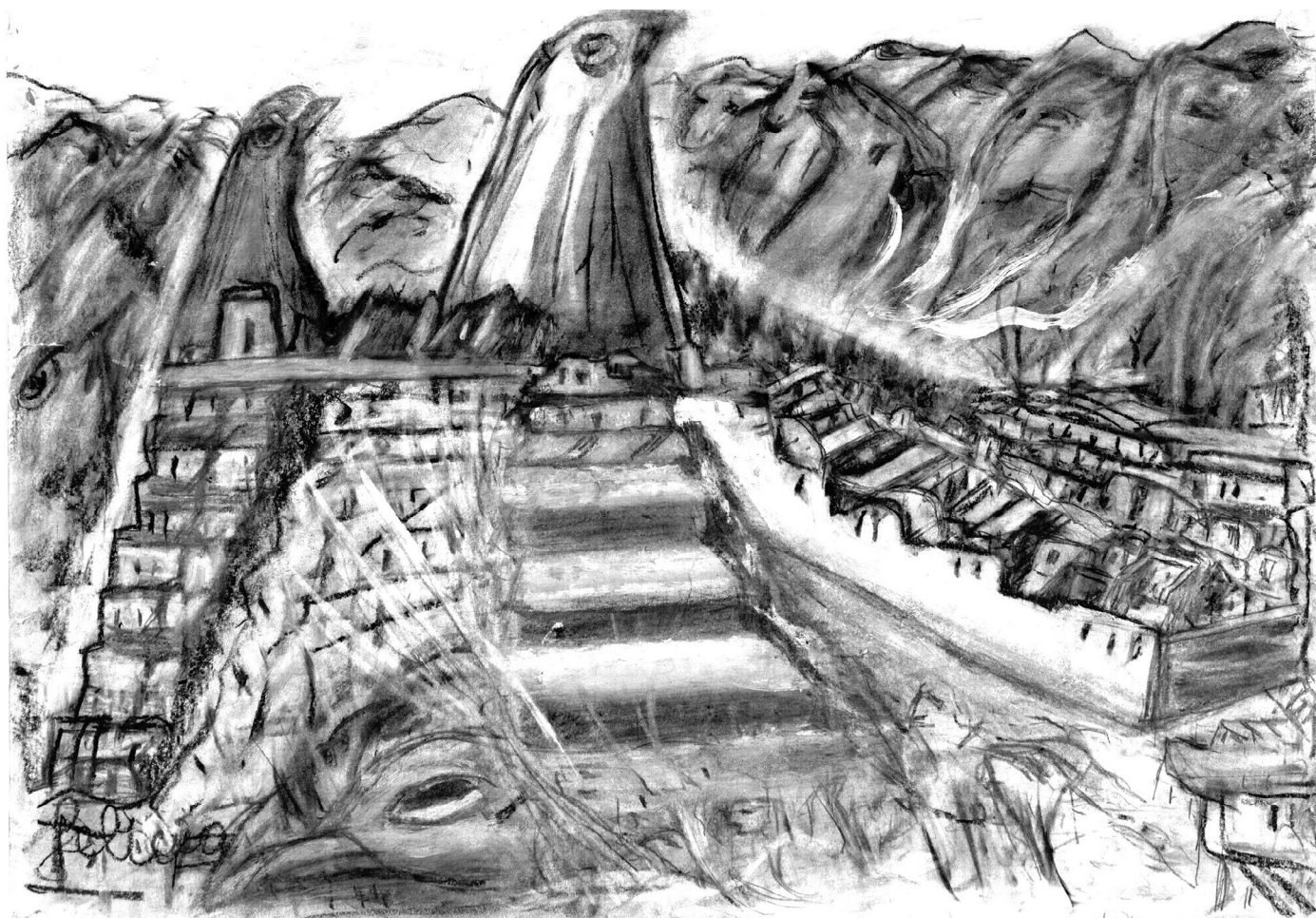
2006 – Premiul pentru pictură atribuit de Primăria sectorului 2, București

2008 – „Diplomă de Onoare” decernată de Asociația Scriitorilor București, „cu ocazia împlinirii vârstei de 80 de ani, în semn de omagiu pentru activitatea literară de excepție desfășurată pe parcursul a mai multe decenii”

Călătorii de documentare: Bulgaria, Cehoslovacia, Egipt, Franța, Germania, Grecia, Israel, Italia, Turcia, Ungaria.

Dedicație de la unul dintre numeroșii colaboratori și admiratori, Petru Comarnescu

Machu Picchu în viziunea Feliciei Marinca (tehnică mixtă)

Felicia Marinca a avut toată viața, asemenea celor născuți în Săgetător, fascinația depărtărilor, a călătoriilor în ținuturi (cât mai) exotice. Dar nu i-a fost dat, mai cu seamă din pricina unor „accidente” biografice, să călătorească atât cât ar fi vrut. Două din aceste voaje... neortodoxe (Turcia și Israel) chiar au atârnat greu în balanța celui mai traumatic șoc din biografia sa: concedierea de la Editura Albatros, fapt ce echivala, în România anilor '70, cu restrângerea dramatică a participării la viața publică (literară), altfel spus cu intrarea într-un cvasi-anonimat. Dar peregrinările de până atunci și cele – mai puține – de după 1989 au lăsat impresii de neșters și ecourile lor sunt de regăsit atât în poezie (tema periplului), proză și eseistică, precum și în toată opera plastică (grafică, pictură). Oazele Egiptului, locurile de pelerinaj din Țara Sfântă, cu personajele și legendele lor imemorabile, dar și spații care i-au nutrit imaginația tocmai prin „inaccesibilitatea” lor (Machu Picchu, Fuji Yama) își spun „povestea” prin grafitul ori penelul Feliciei Marinca. Nici Europa sau România natală nu au lăsat-o indiferentă: Domul din Köln și Acropola Atenei, Castelul Peleş și casa părintească, Rarăul, Ceahlăul și Bucegii, Marea Neagră și Delta Dunării și-au aflat o transfigurare foarte originală (prin sinteza „vizionară” dintre tradiționalism, simbolism și suprarealism – patronată de ochiul atotvăzător al Divinității), după cum personalități române și universale (Eminescu, Eliade, Călinescu, Socrate, Beethoven, L.L. Zamenhof ș.a.) și-au găsit portretizări nu o dată izbutite.

Creația plastică, foarte diversă tematic și cromatic, a Feliciei Marinca s-a bucurat de aprecierile unor reputați critici de artă și oameni de cultură, între care: Dan Grigorescu, Mircea Deac, Virgil Mocanu, Mina Paleologu, Rolf Neuenhoeffler, Michel Bénard, Jean Claude George și Maurice Marois. (Th.R.)

Felicia Marinca văzută de **Milița Petrașcu** (Biblioteca Academiei Române, Cabinetul de Stampe)

DE FELICIA

sau omagiul... NICHITIAN

De poezia Feliciei Marinca avem stimă, dar și sărutare. Stima ne privește, sărutarea este de citit.

Pe acest drag al meu de poet (adeseori considerând că a fi femeie e o rușine a plopului, a câmpului și a luptei) – îl însoțim în sensibilitate, ne simțim alături de ea, la Acasa noastră cea veche și cea adolescentă.

O fi fiind Felicia Marinca (ce nume, Doamne!, pentru o floare!) Femeie, dar noi, cititorii, o luarăm drept poet. Om fi greșit noi, o fi greșit ea, e o întrebare atât de blajină, încât îți vine să mai citești vreo carte sau vreo Mioriță, să o auzi îngânându-se pe sine însăși în dulce dorul tău.

Mai uitând de-o fi scris de tine, de-o fi scris de altul, Versul frumos e o Duminică a Muncii. Mâna ce-l scrie e asemuitoare limbii ce-l vorbește. E gâtul lebedei.

Gâtul lung al lebedei seamănă cu trupul lung al plopului. Este atât de lung, de prelung, încât el nu este spânzurat; lațul razei de la stea îl sărută.

Felicia Marinca este un nume cu care sunt numiți plopii, bunăoară, gâturile de la zebre, bunăoară, și Feliciile, bunăoară.

Podoabă săracă în materialitate și sublimă în cuvânt.

(„Orizont”, Timișoara, 15 ian. 1981)

Mâinile Sarei

Povața, Doamne, ți-am urmat-o
și vrednică eu vreau să fiu, ca Sara:
la pieptul meu vor străluci ochi de copii
și nici o boabă de corali sau diamante –
(eu știu că astea-s pe potriva unor celebre-amante).
Mâinile mele cu aluatul se vor împleti
Și nu „uneltele drăcești” pe ele se vor răsuci.
Am aruncat tot la gunoi: briliante, aur, ametiste
și am ieșit în prag, ca Sara,
cu albele batiste
s-opresc pe călătorul obosit,
picioarele să-i spăl și masa să-i întind
de-i flămânzit.
A mele mâini sunt pregătite
să facă pâine bună și dospită –
la naiba cu podoabele care-mi aduc ispită!
Iată, covata e curată, atâta am spălat-o,
ca la canoane...
(deci: mâinile, covata și inima sunt gata)
uneltele drăcești, la dracu!

Dar unde e făina, Doamne? (1984)

(Din *Lacrima incașului*, 1993)

Medalia Grand Prix de l'Enclave des Papes
(Valréas, 1974)

FELICIA MARINCA – Poeta
prin „ochiul critic” al lui ȘTEFAN CAZIMIR*

Felicia Marinca și-a scos versurile din sertar și le-a introdus într-o carte. Misiunea mea este simetrică: aceea de a lua cartea și de a o pune în sertar. Într-un sertar al istoriei literare. Aptitudinea primordială a poetei este, incontestabil, *fantezia*, trăsătură care o atașează unei largi familii spirituale, ilustrată în primele decenii ale secolului [XX] prin nume ca D. Anghel, M. Codreanu, G. Topîrceanu, Otilia Cazimir, iar de prin anii '60 înapoi, pe o nouă curbă a spiralei, prin Marin Sorescu, Leonid Dimov, Mircea Ivănescu, Emil Brumaru și mulți alții. O determinare exactă a acestei dispoziții lirice fiind greu de realizat, critica se refugiază în aproximații metaforice:

„Fantezia este în raport cu imaginația – spune Emile Faguet – ceea ce este adolescența în raport cu tinerețea; e agilitatea, suplețea și zburdălnicia facultății noastre creatoare, un foc mobil și ușor, care se așază într-o clipă pe o mie de lucruri și le luminează cu scilipiri trecătoare. E un divertisment al marilor poeți și cea mai înaltă treaptă pe care o ating poeții secundari.” Marcel Raymond, avându-i în vedere pe „fanteziștii” francezi de la începutul secolului, notează la rândul său că „singura libertate de care ei se bucură și pe care o revendică e de a întinde puțin coarda care îi leagă de viața reală”. Sunt formule care, în imprecizia lor, sugestivă, rămân aplicabile și poezilor români.

Peisajul literar al ultimelor decenii [ale aceluiași secol XX, n.n. – Th.R.] semnaleză, cum spuneam, apariția unei generații de fanteziști, din care face parte și Felicia Marinca. Cu un calm dezarmant și pe tonul celei mai banale conversații, ea ne introduce într-o lume a închipuirii neîngrădite, în care „bufnița fuge cu aripi de re minor”, în care omul și calul se acuză reciproc că ar purta ochelari de cal, în care etichetele de cârtiță se prefac în aripi de albatros, în care, din ordinul lui Caligula, în ghene și în canale se toarnă „Madame Rochas”, în care, din prăvălia viitorului poți cumpăra ouă de struț, ramuri de corali, crani de chefal descârnați, până și o frântură din corabia lui Magellan. Chiar textele de strictă convergență cu realitatea îi acordă acesteia un nimb fabulos. Așa, bunăoară, *Balada frumosului securist*, ce, „-n fiecare zi își face ronda/ Cu pas egal pe sub fereastra mea./ E mai frumos decât Gioconda/ Și nu mai prost ca ea./ Privește-atenț în jur și peste tot/ Pieziș și general, sensibil/ – E sigur că în zona lui/ Total e vulnerabil și posibil.” Că lucrurile stau într-adevăr astfel o dovedește obiectul straniu care cade și se sparge cu zgomot, împrăștiind pete albe pe trotuar. Diagnosticul bravului securist ne pune inima la loc: fusese un biet borcan de iaurt. Memorabil e sfârșitul baladei, destăinuind solidaritatea dintre victimă și călău: „Dacă-ntr-o zi va fi să nu-l mai văd/ Destinul meu se va schimba-n vreun fel? Oare-aș putea să-mi reconstitui viața/ Făcând abstracție de el?”

Poezia a fost scrisă în februarie '83. Au trecut de atunci 10 ani [textul de față datează din 1993, n.n. – Th.R.] și, cu permisiunea autoarei, putem răspunde printr-un post-scriptum: „Azi nu-l mai întâlnesc pe strada veche./ Frumosul securist pe unde-o fi?/ Un gând ascuns îmi susură-ureche:/ În S.R.L. sau poate-n S.R.I.”.

Luciditatea ironică a fanteziștilor permite lirismului să supraviețuiască într-un mediu indiferent sau ostil. Folosind ea însăși mecanismele disimulării, Felicia Marinca își asumă concomitent avantajele și riscul acesteia: „Ce nuntă, ce miri, ce popor./ ce frunze tomnatice zboară./ ce gând leșietic de dor./ ce freamăt de palidă viață./ ce-armură fragilă legată cu ață!”

Imaginea armurii vulnerabile rămâne emblematică pentru întregul demers al poetei. Forța ei izvorăște din fragilitate, ca a trestiei lui Pascal.

10.XII.1993

*Cuvânt rostit cu ocazia lansării plachetei *Lacrima incașului*, la Librăria „Mihail Sadoveanu” din București. Radiodifuzat în 13.XII.1993.

Felicia Marinca – portret de **Letizia Gaba** (grafit, 1999)

Ion Bălu: „Sentimentul ireversibilității timpului, vizibil în volumul de debut, *Freamăt*, este subordonat în *Fiica lui Ianus* (Editura Albatros, 1975) unei atitudini meditative esențiale, ce concretizează în câmpul liric feminin o tot mai distinctă voce individuală. [...]

Există în poezia Feliciei Marinca un filon filosofic ce își extrage substanța dintr-o problematică similară cu aceea dezvoltată de Arghezi în *Psalmi*.

Trăirile imediate, intens senzoriale, sunt continuu dublate de un plan meditativ, ce proiectează emoția pe dimensiuni general-umane. [...]. Poemele respiră un autentic dramatism.” (Dintr-o amplă „cronică oprită în șpalt la «România literară» de V.N. [Vasile Nicolescu], oct. 1976” – nota olografă a F.M. pe duplicatul dactilo păstrat în arhiva personală)

Rememorări poetice:

*Coridorul spaniol**

Ca un șarpe bălos,
urâcios,
se zvârcolește,
mă urmărește
în haine fade de staniol
acel *Coridor spaniol*:
stradă îngustă și tristă
ca ultimul semn de batistă.
Stradă care-nfioară,
stradă care omoară
cântecul mamelor,
jocul copiilor...
Bărbații mișună ca șobolanii,
soarele de departe le cântă litanii.
Rufele în spânzurătoare,
cu miile,
ca păpădiile,
se usucă la umbră și mucegai.
Copiii fac alai.
Nu se văd din gunoaie.
Un cizmar ciocăne ca o ghionoaie.
Printre ziduri s-aude-o chitară.
O-nghețată i-anunțată de fanfară.

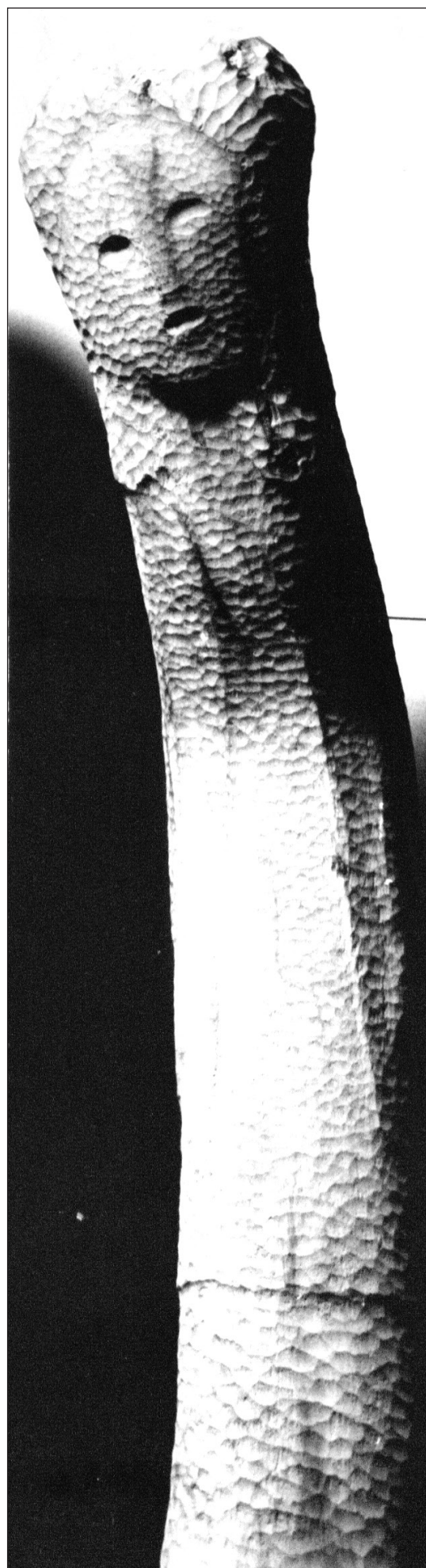
O, dolce Napoli...!

Ascunde-ți oglinda,
Ischia, țărni mincinos!
Aruncă-ți o clipă podoabele jos!
Lasă-mă s-aduc pe marginea ta
infernul din inima mea:
rufe, miile,
mamele-lămâile,
copiii de staniol,
tot *Coridorul spaniol*
să se usuce la soare.
Să se usuce!

Și-apoi, ducă-se
unde-or vrea să apuce!...

Din *Freamăt*, 1967

**O stradă, dreaptă și îngustă, ce urcă spre înălțimile orașului Napoli.*

George Mutcibabici: Sculptură în lemn de tei (1972?), inspirată de poezia *Pom fără rod* a Feliciei Marinca (din placheta *Freamăt*, 1967)

Două opinii critice despre Felicia Marinca – prozatoarea:

„Ceea ce surprinde în acest volum [*Poveste neauzită*], ca de altfel și în cel de poezie [*Freamăt*], este prezența unui lirism emoțional. Felicia Marinca pare a fi în primul rând prozatoarea destăinuirilor intime pentru care orice clipă a vieții își are semnificațiile ei aparte. [...] Volumul rămâne un autentic document al sincerității introspective, al confruntărilor încărcate întotdeauna de revelații dintre om și artistul în sine. [...] Dragostea față de natură și meditația pe marginea unor momente importante din viață (copilăria, anii de școală etc.) sunt caracteristici esențiale...”

(D. Lazăr, în: „Orizont”, Timișoara, nr. 8/ 1969)

„Felicia Marinca scrie simplu, dezinvolt, sincer, cu seriozitatea și uitarea de sine ale celui care crede în joc, în năstrușnicii copilărești, în ficțiune, în cartea plăsmuită/citită cu pasiune. În răspăr cu «eticheta» literară (în dublu sens!) ce-și subordonează aproape invariabil particula «post-», *Jurnalul absurd* se (auto)definește ca un roman «retro», purificat de orgoliile estetismului, marcat de ambiția coborârii în miezul vieții banale, cotidiene și, în subsidiar, ca un experiment psihologic – ca un voiaj verosimil (deloc «absurd», cum anunță titlul!), coerent și mai ales nostalgic într-un paradis pierdut: copilăria lecturii. [...]

Pledoarie în favoarea lecturii și a sensibilității [...], romanul Feliciei Marinca – o homeopatie sui-generis axată pe râsul stenic, debordant – este, în felul său, o replică la inconfortul, neliniștile, spaimele, spiritul maladiv și obsesiile existențialiste și absurdiste. [...] Dogmatismului, rigidității, infernului cotidian, agitației, reclusiunii, scriitoarea Florica [în roman] le opune o strategie a evaziunii prin râs, prin ludic, prin reverie și o etică a rezistenței stoice în fața suferinței. [...] Timpul *Jurnalului absurd* este acela al unui Bildungsroman.”

(Bianca Burța-Cernat, în: „Observator cultural”, București, nr. 69/ iun. 2001)

„Poezia înseamnă pentru Felicia Marinca un discurs lucid, o ruptură ironică între iluzia metaforizantă și meditația mocnită. Poemele din volumul *Lacrima incașului* conțin un lexic extrem de bogat, evoluând de la competența cuvântului biblic, tradițional, la exaltarea semantică a neologismelor, de la libertatea interpretativă a onomatopeelor la incisivitatea militarizată a punctelor de suspensie: *Ce dorești? Uite-așa... Să merg pe drumeagul acesta în tihnă... Libertate!* (Augias). [...]

Într-o permanentă harță cu lumea mincinoasă, murdară, perfidă, hulpavă, Felicia Marinca nu-și investește versul cu perversitate stilistică; îl învață mai degrabă să atace, să-și arate fără rușine viscerele alcătuirii sale.”

(Rodica Draghinescu: *Intimități colectivizate*. „Minerva”, Bistrița, nr. 39-40/ 1994).

Felicia Marinca – portret în cărbune de Ion Murariu (1983)

Adeverința de dragoste

Subsemnata, am cerut unui vameș
Să fac un pas – dincolo de cuvânt,
Să sărut un om.

Vameșul mi-a răspuns:
„Treci la locul de control
Să-ți ia măsura și durata sărutului,
Să-ți pună *pecetea* pe buze!”

M-am întors cu dovada:
Trenul plecase cu...
Omul pe care-am vrut să-l sărut.

Vameșul îmi măsura acum
Dimensiunea lacrimilor, suferința...
Și-mi anula a-de-ve-rin-ța!

Din *Fiica lui Ianus*, 1975

Versuri din volumul inedit *Periplu liric*:

O clipă, doar

Timpul s-a strecurat
printre mine și tine,
ca o undă magnetică, în lung circuit.
Doar o clipă n-am fost atentă
și-am îmbătrânit...
Și-așa au trecut pe lângă mine
imperii de fericire,
Făr' să le rog să rămână,
făr' să le cer adresa,
să le spun un cuvânt.
Și asta, pentru că și eu
am trecut de multe ori
printre mine și mine
și n-am știut cine sunt.
Cei care nu-s treji
când le apare fantoma tinereții
și nu aud nici
„cățelul pământului cum latră”
devin într-o clipă îngeri bătrâni
și se retrag ca șoimii pleșuvi,
lângă cer, în cuiburi
de piatră.

Albastru de Decembrie

Pentru A.B.

Cernea de sus o ploaie în Decembrie,
O ploaie cu săgeți albastre,
Cu aripi curgătoare.

Cernea din cer pe creștetele noastre...

Mergeam încet, cu pași mirați,
Ca niște umbre de terestre astre
Ploaia cernea fără popas,

Cernea din cer pe creștetele noastre...

Erai frumos ca un arhanghel
Cu aripi mari, albastre,
Cu aripi ce luceau în noapte

Cernea din cer pe creștetele noastre...

Și ploaia se mira și ea
De umbrele tăcute și sihastru,
Statui îngemănate, „murgătoare”

Cernea din cer pe creștetele noastre...

Cernea o ploaie în Decembrie,
Cernea mocniț,

Iar universul – treaz la gândurile noastre
Ne-a îndreptat cu fața înspre Infinit.

De sus, curgea o ploaie cu săgeți albastre...

În cinstea serii de 11 dec. 2006,
când am primit un premiu
pentru pictură la expoziția de la Primăria sectorului 2.
[n.a. – F. M.]

Pagini realizate de: **Theodor ROGIN**

A colaborat: **Delia Bălăican**

(Pentru și mai multe detalii privind viața și creația **Felicii Marinca**, puteți consulta: feliciamarinca.blogspot.com)

BRÂNCUȘI

*Și Sena curgea și Jiul curgea.
Din valuri, aievea, Brâncuși mă privea...*

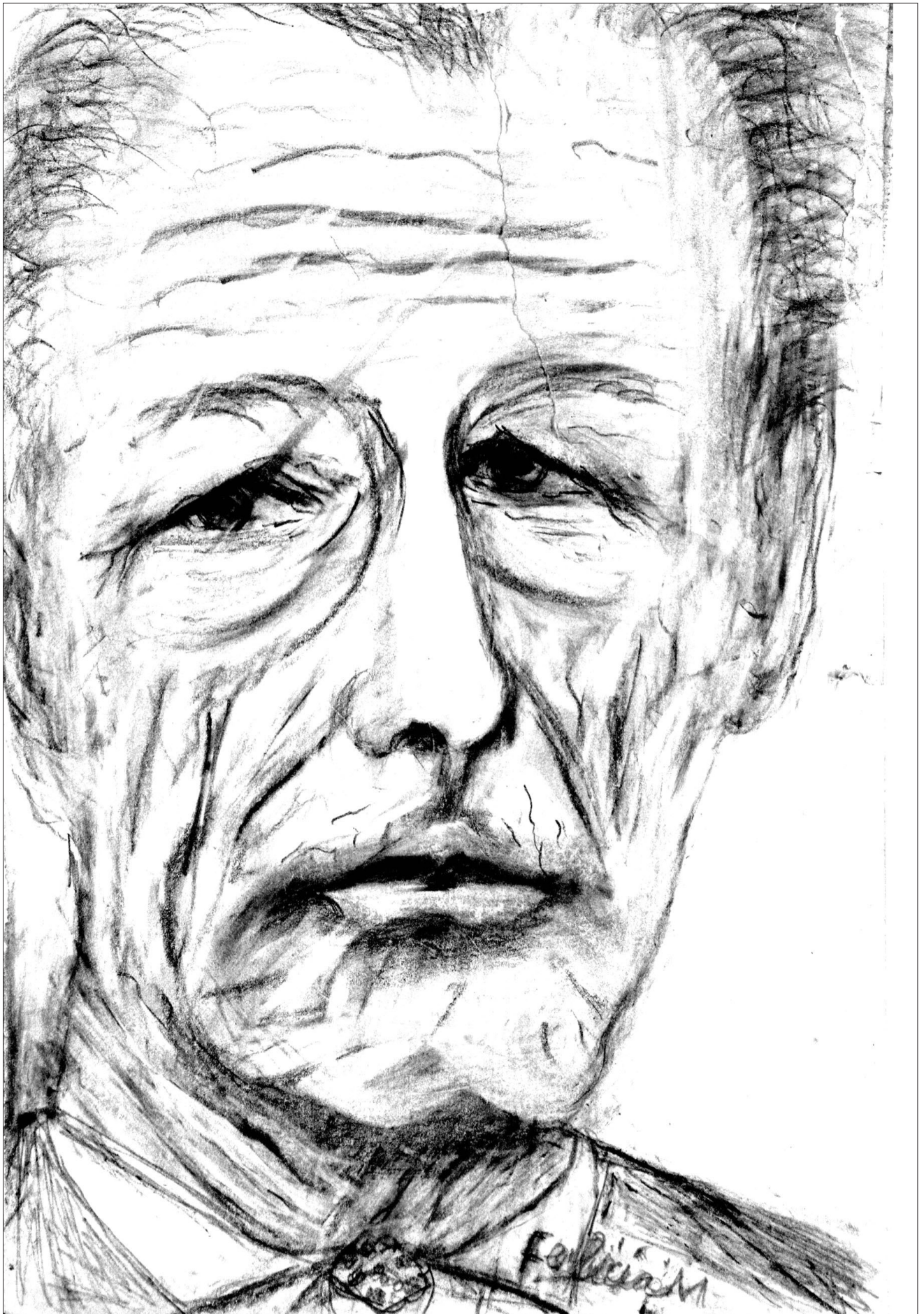
*Fără de sfârșit se-nălța din ape,
Stinci lăsa bătrînul
Printre mîini să=i scape...*

*Și Sena și Jiul curgeau...
Iar Masa tăcerii în tihnă
Chema pe-osteniți la odihnă.*

*„Hei, muritorule, destul ai dormit !”
Și valul se sparse...
Bătrînul s-ascunse în Infinit !*

*Aici, peste Sena, cînd noaptea cădea
De la Jiu, prin spații, Coloana veghea...*

Paris, 1968

M.S. Regele Mihai văzut de Felicia Marinca (creion)